



De trein lijkt op geen enkele andere trein die je ooit hebt gezien.

Alle normale onderdelen zijn er – schuifdeuren, kunststof ramen, enorme knerpende wielen – maar de voorkant wijst bijna recht naar boven. De berg is zo steil dat de rails zowat verticaal lopen. Serieus, dit kan toch helemaal niet? De hele trein bestaat uit slechts één rijtuig, maar toch. Kunnen treinen wel bergop rijden?

Ondanks het vreemde uiterlijk komt het voertuig je ergens bekend van voor. Alsof je er eerder een ritje mee hebt gemaakt. Nerveus kijk je op je horloge. Had de trein een uur geleden niet al moeten vertrekken?

De andere passagiers ogen al net zo beduusd als jij je voelt. Ze zien eruit alsof ze net uit bed gestapt zijn en zich afvragen wat ze op dit perron doen. Allemaal, behalve Duif.

‘Dit wordt echt kicken,’ zegt Duif terwijl ze van haar ene voet op de andere hupt. Haar bruine laarzen zijn te groot en haar wollen jasje draagt ze binnenstebuiten, zodat je het coole patroon van de voering kunt zien.



Onder haar wollen muts piepen plukken van haar paars gestreepte haar uit.

Eigenlijk heet ze Paige, maar iedereen noemt haar Duif, en zoals ze nu nieuwsgierig in het rond staat te koe-keloeren, is ze inderdaad net een duif, met van die pien-tere kraaloojjes. Je bent al eeuwen bevriend met haar. Toen je de treintickets won – ‘Je mag, samen met een vriend of vriendin, als eerste met de nieuwe hogesnelheidstrein naar de top van Mount Grave!’ – had je ongeveer twee seconden nodig om te besluiten wie je zou vragen.

‘Is het volgens jou veilig?’ vraag je.

‘Natuurlijk! Als dat niet zo was, zouden ze geen mensen mee laten rijden.’

Zelf ben je er niet gerust op. De website zag er heel professioneel uit, met plaatjes van alles en nog wat erop, van het bedieningspaneel in de bestuurderscabine tot het uitzichtpunt boven op de bergtop. Maar nu je hier bent, zie je dat al het druk rondlopende personeel sportschoenen draagt. De veiligheidsmensen hebben bloeddoorlopen ogen en dragen verkreukelde uniformen. In de teksten op de bordjes aan de muren zitten spelfouten. En Mount Grave ziet er echt ontzettend hoog uit. Rond de top slierten zwarte wolken, als rook. De sneeuwplekken op de rotsen lijken net witte lui-



paardvlekken. In de scheefgegroeide bomen halverwege de helling huppen kraaien van de ene verdorde tak naar de andere.

‘De trein is nog nooit gecrasht,’ voegt Duif eraan toe.

‘Dit is de eerste rit,’ merk je op.

‘Je weet best wat ik bedoel. Ze hebben hem getest.’

Je hebt geen flauw idee hoe ze dat weet, maar zegt niets.

‘Allemaal aan boord!’ roept de treinbestuurder. Zijn zwarte pet heeft hij ver over zijn ogen getrokken en op zijn ronde gezicht staat een woeste grijns. Hij klinkt alsof hij ernaar heeft uitgekeken om die woorden uit te spreken. Er klinkt een laag, rommelend geluid. Het perron trilt onder je voeten. Misschien is het de motor van de trein die warmdraait. Of misschien ook niet.

Duif sluit zich bij de rij passagiers aan. ‘Kom je nog mee of niet?’

‘Ik kom,’ zeg je.

Ga naar de volgende pagina.



28:15

Je gaat achter Duif staan. Een eindje voor je tuurt een wat oudere vrouw naar de trein; ze slaat een zijden sjaal voor haar rimpelige mond. Een slungelige man met een breedgerande hoed op prutst wat aan een enorme videocamera. Er is ook een jongen van ongeveer jouw leeftijd met een dik skipak aan en een snowboard onder zijn arm. In de plooien van zijn kleding zit ijs, alsof dit vandaag al zijn tweede tripje de berg op is.

Duif lijkt het meest opgewonden van alle passagiers. Als de trein eenmaal op de top is, wil ze op zoek gaan naar superzeldzame – en superdodelijke – reuzenteken die daar schijnen te leven. Ze denkt dat ze beroemd wordt als ze kan bewijzen dat die beesten bestaan.

Een potige veiligheidsman staart je van een afstandje nogal nors aan, met één hand aan zijn oortje. Je kijkt om je heen, maar achter je staat niemand. De man kijkt echt naar jou. Waarom? Je hebt niks gedaan.

Je stoot Duif aan. ‘Zie je die vent?’

‘Welke vent?’ vraagt ze veel te hard.

‘Ssst. Die bewaker.’



Tegen de tijd dat Duif kijkt, heeft de man zich alweer omgedraaid. ‘Wat is er met hem?’

‘Hij keek naar ons.’

Ze grijnst. ‘Wat heb je gestolen?’

‘Niets!’

‘Ik maak een grapje.’ Ze port met haar elleboog tussen je ribben. ‘Relax. Straks ben je op de hoogste berg ter wereld. Daar kan hij je niet meer zien.’

Je fronst. ‘Mount Everest is toch hoger?’

‘Dat hangt ervan af hoe je het meet. Mount Everest is hoger boven zeeniveau.’

‘En hoe meet jij het dan?’

Die vraag levert je een gemene grijns op. ‘Hoe lang het duurt tot je de grond raakt als je ervanaf valt.’

Een andere veiligheidsbeambte – een vrouw met een haakneus en waterige ogen – pakt Duifs kaartje aan en zegt: ‘Bedankt, Paige Nguyen. Je stoel is daar bij het raam, vijf rijen verderop aan de linkerkant.’

Duif stapt de trein in en verdwijnt om de hoek.

Je steekt je hand in je zak en pakt je ticket.

Opeens voel je een stevige vuist om je arm. Het is de potige bewaker die eerder naar je staarde. ‘Ben jij Taylor?’ vraagt hij.

Zeg je: ‘Neil Taylor, dat ben ik,’ ga dan naar de volgende pagina.

Zeg je: ‘Nee, ik ben Shelley Black,’ ga dan naar pagina 14.



26:50

‘Neil Taylor, dat ben ik,’ antwoord je. ‘Wat is er?’
De bewaker zucht. ‘Hm, ik ben op zoek naar Taylor Morton. Ken je hem?’

Je schudt je hoofd en kijkt naar de andere mensen in de rij. ‘Hoe ziet hij eruit?’

De veiligheidsman zegt nog iets, maar je bent afgeleid. Verderop op het perron hangt een man met een bruine golfpet rond. Zou hij ook een passagier zijn? Als dat zo is, waarom stapt hij dan niet in?

Zodra de man je ziet kijken, loopt hij snel weg.

‘Wie is dat dan, Taylor Morton?’ informeer je. ‘En waarom zijn er eigenlijk zo veel veiligheidsmensen?’

‘Vanwege de dieven,’ zegt de bewaker. ‘Deze trein is van kostbare metalen gemaakt. In feite...’ Er glijdt een nerveuze blik over zijn gezicht, alsof hij opeens beseft dat hij te veel heeft gezegd. ‘Stap nu maar in, Neil Taylor. Je houdt de boel op.’

Je stapt de treetjes op en loopt het rijtuig in. Binnen is het helemaal bizar. De helling is zo steil dat het gangpad eerder een trap is. Alle stoelen zijn voorzien van een



soort ingewikkeld veiligheidstuig, zoals je in een ruimteschip zou verwachten. Passagiers stoppen spullen in afsluitbare vakken boven de stoelen, zodat er niets door de trein kan vliegen als die straks in beweging komt. Het ruikt hier naar bleekmiddel. Je vraagt je af of een van de testrijders misschien heeft overgegeven zodat de vloer schoongemaakt moest worden. Als je de trap op loopt, voelt dat net als wanneer je de ladder van de glijbaan in het zwembad beklimt.

Duif zit ongeveer halverwege het rijtuig en is met het ingewikkelde tuig bezig. ‘Stomme riemen,’ moppert ze. ‘Waarom zijn er zo veel gespen?’

‘Omdat de trein driehonderd kilometer per uur gaat,’ antwoordt je.

Ze maakt een sprongetje van schrik. ‘Neil! Je moet me niet zo besluipen.’

‘Jaaa... ik ben een ninja.’

Ze kijkt op haar horloge. ‘Wel langzaam, voor een ninja. Waar bleef je nou?’

Ga naar pagina 16.



26:50

‘**N**ee,’ zeg je tegen de bewaker. ‘Ik ben Shelley Black.’
‘O.’ Hij laat je arm los. ‘Sorry, Shelley. Mag ik je kaartje zien?’

Je geeft hem je ticket.

Hij bestudeert het. ‘Degene met wie je hier bent...’

‘Zij is Taylor ook niet,’ laat je hem weten. Het is duidelijk dat hij iemand zoekt die hij nog nooit heeft gezien.

De bewaker werpt een blik op de vrouw die de kaartjes controleert. Zij bevestigt dit met een knikje.

‘Wie is Taylor?’ vraag je aan de bewaker. ‘Waarom zoekt u haar?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Ik kreeg net een bericht. *Zorg dat Taylor Morton niet instapt.* Maar geen van de vrouwelijke passagiers heet Taylor.’ Hij fronste. ‘Taylor is toch een meisjesnaam?’

‘Niet altijd,’ merk je op.

Hij kreunt en geeft je het ticket terug. ‘Laat maar. Fijne trip.’ Hoofdschuddend loopt hij weg.

‘Waarom is er eigenlijk zo veel beveiliging?’ vraag je aan de vrouw die de kaartjes controleert.



‘Voorschrift van het Ministerie van Defensie,’ antwoordt ze.

Je kijkt om je heen. Nergens ontdek je iemand die er als een militair uitziet. ‘Wat heeft het Ministerie van Defensie met deze trein te maken?’

‘Dat is geheime informatie.’ De vrouw gebaart dat je moet instappen.

Binnen is het waanzinnig. De helling is zo steil dat het gangpad een soort trap is. Langs het plafond lopen lichtstrips, net als in een vliegtuig. Je ruikt de vliegtuigbrandstof in de motor. Boven de stoelen zoemen de ventilatieroosters.

Tegen de tijd dat je de trap op bent gelopen naar je stoel ben je bijna buiten adem.

Duif voert een gevecht met haar vijfpunts gordel. ‘Stomme riem,’ moppert ze. ‘Waarom zijn er zo veel bandjes?’

‘Dat gaan we vast heel gauw ontdekken,’ zeg je.

Ze maakt een sprongetje van schrik. ‘Shelley! Waar bleef je nou?’

Ga naar de volgende pagina.



24:03

‘Die bewaker over wie ik je vertelde,’ leg je uit. ‘Hij wilde me iets vragen.’

‘Wat dan?’

Je wilt net antwoord geven als de stem van de machinist nogal krakerig door de intercom klinkt. ‘We zijn bijna klaar voor vertrek,’ meldt hij. ‘Tijdens tests was deze trein in staat om binnen zesendertig seconden tot volle snelheid te accelereren, maar we zullen dat nu in vier minuten doen, ter minimalisatie van het risico op, eh...’ Hij mompelt iets.

‘Zei hij nou “gebroken kaak”?’

‘Of “rokend wrak”...’

De rest van je antwoord wordt overstemd door een enorm geraas, want met een schok komt de trein in beweging. Door de kracht word je tegen de stoelzitting geduwd. Andere passagiers gillen. Nu weet je waarom de hogesnelheidstrein ook wel kogeltrein wordt genoemd; het voelt alsof de trein als een kogel uit een geweer is afgevuurd. Met levensgevaarlijke snelheid schiet je langs de berghelling omhoog.



Achter de ramen flitst het perron weg. Er verschijnt een dramatisch uitzicht met hoge pieken van andere woeste bergen. Het voelt alsof je maag tot een piepklein balletje is samengeperst.

Tussen de bomen meen je iets te zien. Een mens... Nee. Het is te lang en te breed voor een mens.

Goed bekijken lukt niet, want het is allang weer voorbij.

‘We gaan echt heel snel!’ schreeuwt Duif boven het gendender van de wielen uit.

‘Ik merk het,’ roep je terug.

De trein zwenkt over een bocht in de rails naar links. Voor in het rijtuig ontstaat commotie. Je ziet dat de jongen met de skikleding zijn gordel kennelijk niet goed had vastgemaakt. Door de bocht is hij uit zijn stoel geslingerd en nu grijpt hij zich aan de rugleuning vast terwijl de trein steeds sneller gaat. Zijn ogen zijn groot van angst. Als het hem niet lukt de stoel vast te houden, vliegt hij straks dwars door het rijtuig!

‘Help!’ roept hij.

Een van zijn handen glijdt van de rugleuning. Hij gaat vallen...

De vent in de stoel naast hem probeert zijn hand te pakken, maar kan de draai niet goed maken. Doordat zijn veiligheidsgordel vastzit, kan hij er niet goed bij, en



kennelijk is hij niet bereid zijn riem los te maken.

Je zou de jongen kunnen vastgrijpen als hij langsvliegt, maar om ver genoeg te kunnen reiken moet je je eigen gordel losmaken. Wat doe je?

Klik je je gesp los om de vallende jongen te vangen, ga dan naar pagina 21.

Laat je je gordel vastzitten terwijl je naar hem reikt, ga dan naar pagina 24.

